

ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ: ΜΙΚΡΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΙΗΤΗ

Γιώργος Δουατζής

Είχα την χαρά να γνωρίσω τον Τάσο Λειβαδίτη γύρω στα δεκαοχτώ χρόνια μου και να διατηρήσω μια πολύτιμη φιλία μαζί του έως τον θάνατό του. Επίσης, μου έκανε την τιμή πριν σαράντα χρόνια (1976) να γράφει κριτική για το πρώτο μου ποιητικό βιβλίο στην εφημερίδα «Αυγή», όπου από τη στήλη του, με αυστηρή αλλά πάντα καλοπροαίρετη κριτική τόνωνε αξιοσημείωτα το ηθικό των νέων ποιητών με έναν πολύ τρυφερό τρόπο.

Στα είκοσι χρόνια από τον θάνατό του, στο βιβλίο που επιμελήθηκα με τον τίτλο «Συνομιλία με τον νυχτερινό επισκέπτη» (εκδόσεις Κέδρος, 2008) –ώστε να καταγράψω απόψεις σημαντικών ανθρώπων για τον ποιητή και το έργο του, οι οποίες ήταν κατά το πλείστον προφορικές– τόλμησα να χαρακτηρίσω τον Τάσο Λειβαδίτη *Άγιο της Ποίησής μας*. Έχοντας, βεβαίως, στον νου μου την αντίστιξη με τον άλλο Άγιο των Γραμμάτων μας τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη. Στήριξα αυτή την άποψη στο ότι η αγιοσύνη του, πέρα από θρησκείες, πηγάζει από τη στάση ζωής του, η οποία ταυτίζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό, με το αξιακό σύστημα που οικοδόμησε με το έργο του. Κι αυτό, διότι νομίζω, πως ο Λειβαδίτης αποτελεί την περίπτωση ενός δημιουργού, ο οποίος ταύτισε το έργο με τη ζωή του.

Με αδιατάρακτη συνέπεια ο Λειβαδίτης έζησε μια ζωή αφιερωμένη στον άνθρωπο, την αγάπη, την ελπίδα για έναν καλύτερο κόσμο με διαχρονικές αξίες. Αυτή η στάση ζωής εκφραζόταν πολιτικά ως καθημερινή πρακτική, αλλά και στο έργο του, όχι απλά ως καταγραφή επιθυμιών ή οραμάτων, αλλά ως υψηλής αισθητικής ποιητική, γεμάτη συναίσθημα, με κινητήρια δύναμη το όνειρο ενός καλύτερου αυριανού κόσμου.

Η καθημερινότητά του υφαινόταν στο υπόστρομα της προσφοράς. Έδινε απλόχερα σε όλους. Παρείχε ιδιαίτερα στους νέους ποιητές την άδολη αγάπη του, τον πολύτιμο χρόνο του, τις ατέλειωτες γνώσεις του, την τεράστια πείρα του στη ζωή και την τέχνη. Η μεγαθυμία και η γενναιοδωρία του ήταν παροιμιώδεις. Νεαρός, στα δεκαοχτώ μου, τόλμησα να του τηλεφωνήσω για να του δείξω χειρόγρατά μου. «Να μου τα αφήσετε στις εκδόσεις Τολίδη και θα τα πάρω αμέσως», μου απάντησε προθυμότατος. Για να συμπληρώσει προς μεγάλη μου έκπληξη: «Μεγάλη μου τιμή που με σκεφτήκατε». Αυτονόητο είναι ότι σάστισα με την ανταπόκρισή του.

Μετά λίγες μέρες μου τηλεφώνησε, συναντηθήκαμε κάτω από το σπίτι